

JE TO ROK

Přijde jaro, to zničím a je mi nařezáno mávátkem
slavičím a chvíli nejsem ničím, než zjeví se léto, na
které políčím,

a znovu jsem trestán, netuše, proč zrovna mě má
slunce za svoloč a věší na strom, podzime, naskoč,
čekám tvou spásu, velehvízd, oč

opřu se, jen klam, tak promiň za ten větrolam, leč
navinulý parfém dam tvých dvorních? Ó, ten
nedám,

zimo! Zimo, zde, mezi psanci! Nasyť hladového po
mrazivém tanci, ze čtvera šancí v osudovém ranci
vytahuji tebe jako poslední. Mezi žebra mně sedni
a vydrž pár dní, ono se něco vylédní,

ono, když ještě žila moje žena, chodili jsme po vodě
jak ten Ježíš, ono mi přišlo, že znovu se nadechne,
když pěstmi přeskládám vzduch.